ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Για την υπεράσπιση της δημόσιας και δωρεάν απεξάρτησης
Για να οργανώσουμε πλατύ μέτωπο αντίστασης στην ανθρωπιστική καταστροφή.

Η φετινή μέρα κατά των ναρκωτικών βρίσκει την κοινωνία σπαρμένη με ερείπια, τα ερείπια της δημόσιας Υγείας και του ΕΣΥ, της δημόσιας παιδείας, τα ερείπια των κοινωνικών κατακτήσεων, που συσσωρεύουν οι τροϊκανές κυβερνήσεις, χρησιμοποιώντας την πιο άγρια καταστολή απέναντι σε όσους αντιστέκονται στο έργο της καταστροφής.

Αυτό το έργο συνεχίζει και η πρόσφατα ανασχηματισθείσα και ήδη φθαρμένη κυβέρνηση, με υπουργό Υγείας που κρατά το τσεκούρι, αυτή τη φορά ενάντια στους εργαζόμενους στα Δημόσια Νοσοκομεία που θα “αξιολογηθούν” για να αποκεφαλισθούν αλλά και στα εκατομμύρια των ανασφάλιστων, των ανέργων, των φτωχών, που δεν έχουν να πληρώσουν για την υγεία τους.

Το επικείμενο, βάσει των συμφωνιών της ελληνικής κυβέρνησης με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, βίαιο κλείσιμο των μεγάλων ψυχιατρείων οδηγεί στον Καιάδα τους ψυχασθενείς και αφήνει “στον αέρα”, εκτεθειμένο σε σχέδια συρρίκνωσης και διαλυτικών αλλαγών το 18άνω, τη μεγαλύτερη δημόσια Μονάδα Απεξάρτησης, που υπάγεται διοικητικά στο ΨΝΑ και την αντίστοιχη Μονάδα της Θεσσαλονίκης, που υπάγεται στο ΨΝΘ.

Μέσα σε συνθήκες βαθειάς οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής κρίσης αυξάνεται – όπως αποκάλυψε η ευρωπαϊκή έκθεση για τα ναρκωτικά, που δόθηκε στη δημοσιότητα στις 27 Μάη 2014 – η διάδοση νέων ψυχοδραστικών ουσιών σε όλη την Ευρώπη. Στη χώρα μας κάνουν θραύση τα λεγόμενα “ναρκωτικά της κρίσης”, πολύ τοξικά αλλά πολύ φθηνά και προσιτά στους πιο φτωχούς και εξαθλιωμένους νέους. Άνθρωποι – σκιές απ’ όλα τα κοινωνικά στρώματα, όλο και πιο μικρής ηλικίας καταφεύγουν στα ναρκωτικά, αναζητώντας, μέσα στην απελπισία τους, ένα τρόπο φυγής από μια πραγματικότητα, κοινωνική, οικογενειακή, ατομική, που τη βιώνουν σαν κόλαση. Ανίκανοι να επικοινωνήσουν με τους άλλους και να λειτουργήσουν κοινωνικά, μοναχικοί και ανικανοποίητοι.

Βιώνουν το απόλυτο αδιέξοδο. Ζουν μια ζωή χωρίς χαρά, χωρίς όνειρα, χωρίς στόχους.

Όλα αυτά τα νέα παιδιά, αγόρια, κορίτσια, μητέρες με τα παιδιά τους, που περιφέρουν τη δυστυχία τους στις πλατείες και τους δρόμους, δεν είναι ασθενείς, με την ιατρική έννοια του όρου, όπως διακηρύσσουν οι απολογητές της βιοεξουσίας, από τους ακαδημαϊκούς, ιατρικούς κύκλους μέχρι εκείνους που σχεδιάζουν και υλοποιούν τις επίσημες πολιτικές για τα ναρκωτικά. Είναι οι πιο αδύνατοι κρίκοι μιας κοινωνικής αλυσίδας, που σπάζει κάτω από το βάρος της κρίσης. Είναι οι πιο ευαίσθητοι αποδέκτες της κοινωνικής οδύνης, που γίνεται ατομική οδύνη και δυσφορία μέσα σε συνθήκες ακραίας εξατομίκευσης και αναδίπλωσης σε ένα δυστυχισμένο εαυτό, εκτεθειμένο σε κάθε μορφής ματαίωση και απογοήτευση.

Είναι μια παράδοξη “στρατηγική επιβίωσης” πολύ ευαίσθητων και γι αυτό ευάλωτων ατόμων, μέσα σε όρους εσωτερικής και εξωτερικής ρευστότητας, έντασης και διαρκούς αστάθειας, που ωθεί στη βίαιη αποδόμηση του εαυτού και κάθε τι πού στέκεται ακόμα όρθιο.

Είναι μήπως, τυχαία η αύξηση των ποσοστών οροθετικότητας (3-5%) και ηπατίτιδας C (50-73%), που μαστίζει αυτούς τους ανθρώπους, που συντρίβονται πάνω στο τείχος του κοινωνικού ρατσισμού; Τα μεγάλα λιθάρια σε αυτό το τείχος τα βάζει η κρατική αναλγησία απέναντι στα θεραπευτικά προγράμματα απεξάρτησης, όπως και απέναντι στα κέντρα πρόληψης, που τα καταδικάζει να λειτουργούν με φοβερές ελλείψεις σε όλα τα επίπεδα με μειωμένο και κακοπληρωμένο προσωπικό, μέσα στην αβεβαιότητα για το μέλλον τους και την γενικευμένη ανασφάλεια, που οδηγεί στην εργασιακή εξουθένωση και την πιο μαύρη απελπισία.

Η επίσημη πολιτική για τα ναρκωτικά που δεν έχει αλλάξει, παρά την κρίση του ΟΚΑΝΑ και τις αλλαγές στην ηγεσία του είναι η προώθηση των προγραμμάτων υποκατάστασης, όπως γίνεται σήμερα σε ολόκληρη την Ευρώπη. Είναι, επίσης, η προώθηση, στο πνεύμα του νεοφιλελευθερισμού, όλων των όρων, πολιτικών, οικονομικών, νομικών και άλλων, απελευθέρωσης της λειτουργίας ιδιωτικών προγραμμάτων.
Μέσα από τις διάφορες ΜΚΟ, την Εκκλησία ή τους κάθε τύπου “βαρώνους” με τα κεφάλαια, θα στηθούν προγράμματα που θα έρθουν να προστεθούν σε αυτά που ήδη λειτουργούν παράνομα αλλά κανονικά, κερδοσκοπώντας ασύστολα στο δράμα των εξαρτημένων ατόμων και των οικογενειών τους.
Μπροστά σε όλους αυτούς τους κινδύνους είναι πιο αναγκαία από ποτέ η μεγαλύτερη δυνατή συσπείρωση και η συλλογική δράση για να οργανώσουμε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο την αντίστασή μας σε αυτή την πολιτική του αφανισμού.

Για να σπάσουμε το κλίμα του φόβου, της εξατομίκευσης, της παραίτησης και της παθητικότητας. Για να αναπτύξουμε ακόμα περισσότερο το δίκτυο της κοινωνικής αλληλεγγύης και της χειραφετητικής πράξης.

Για να υπερασπισθούμε τα κεκτημένα του 18ανω, τις δομές του και τη φιλοσοφία του, τις ανθρωπιστικές αρχές και τον κινηματικό χαρακτήρα του.

Μαζί με τους εργαζόμενους και τους θεραπευόμενους του 18άνω και όλων των δομών απεξάρτησης, τις οικογένειες, τον κόσμο της επιστήμης και της τέχνης, όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις δομές κοινωνικής αλληλεγγύης, όλα τα θύματα της κρίσης, τους κατοίκους αυτής της χώρας που αγωνίζονται να σπάσουν τα δεσμά τους, έχουμε χρέος να δημιουργήσουμε ένα Κοινωνικό Μέτωπο αντίστασης στην ανθρωπιστική καταστροφή.

Μαζί με τη θεατρική ομάδα της Κοινωνικής Επανένταξης του 18ανω υψώνουμε τη φωνή μας διεκδικώντας το δικαίωμα στη ζωή.

“Πεθαίνω σα χώρα, όμως εγώ θέλω να ζήσω. Θέλω να είμαι η ζωή, θέλω να δίνω τη ζωή”.
21/6/2014

Για το ΔΣ του **Σωματείου Υποστήριξης**
του επιστημονικού και Κοινωνικού έργου του 18άνω.

Η πρόεδρος **Κ. Μάτσα**
Η γραμματέας **Ε. Μπερτάνη**

Για επικοινωνία
email: swmateiofilwn18anw@gmail.com

Πηγή:eek.gr